

En vandgang

Af C. G. Høgstrøm

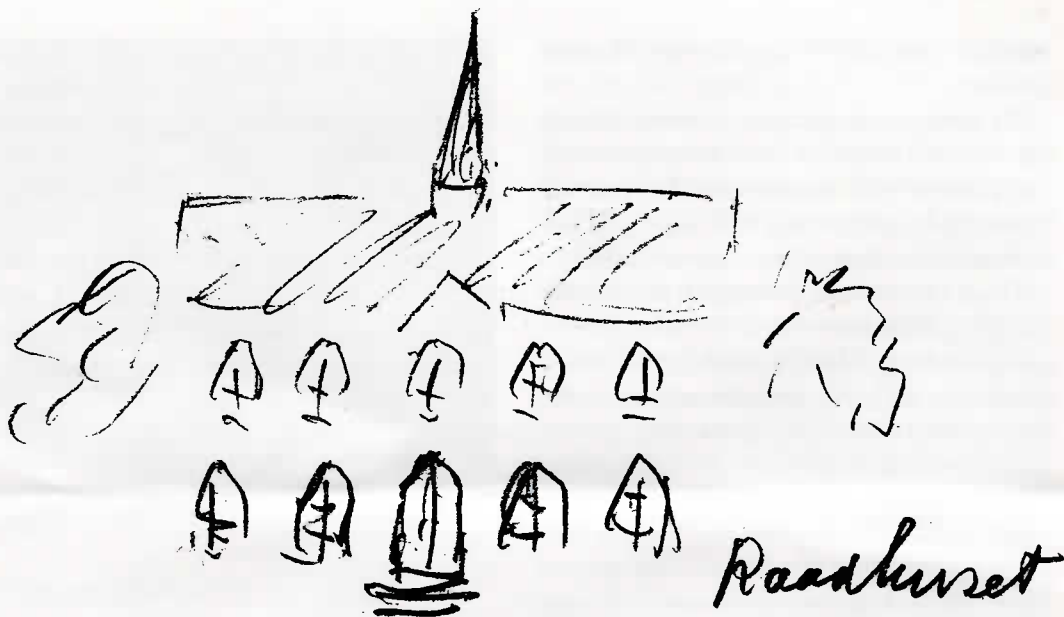
Det var tirsdag den 29. august 1916, at min kone og jeg ved hurtig udrykning begav os på turen til Viborg. Vi havde talt om den tur længe, da ingen af os før havde været ind over heden, og det var bestemmelsen, at starten skulle have fundet sted allerede om lørdagen (den 26.), men det satte øsende regn den dag en stopper for.

Den 29. var det efter regnen det dejligste vejr med sol og høj himmel, og det var med de bedste forhåbninger, at vi gik om bord i Odenseekspressen i Svendborg. Humøret var højt i forventning om alt det gamle og dog for os nye, vi skulle se. Rejsen gik planmæssigt – efter danske forhold – og hen på eftermiddagen nåede vi Herning, hovedstaden på heden.

Da vi på hotellet var kvikkede lidt op, ude og inde, benyttede vi resten af dagen til at se denne stads mærkværdigheder.

Virkeligheden her svarede ikke meget til det billede, vi i fantasien havde af, hvad vi i vor barndom læste om hedebyen Herning. Dengang fattige, affældige huse med lyngen tæt på livet – nu en moderne by i opkomst med brede gader, elektrisk lys, flere fabrikker og biler og motorcykler på kryds og tværs, ud og ind. Det overraskede os ganske, skønt vi burde have tænkt os det, når vi på udfarten havde set hvordan f.eks. stationsbyen Brande ude midt på alheden bredte sig med høje moderne bygninger, vandtårn, fabriksskorstene o.s.v.

Af gamle seværdigheder må man jo ikke vente mange i en så ung by, og dog – vi så den gamle jyske bondegård, som ved den gamle lærer Frøstrups utrættelighed var indflyttet fra heden og genopført bag det store, flotte museum. Det var en trelæn-

get gård med brøndvippe og den af Frøstrup plantede bævreasp i midten.

Vi var ude i et af byens anlæg, hvor der var rejst en høj obelisk af granit for Dalgas. Vi var i det hele taget glad ved dagens forløb og gik til køjs med de bedste forventninger om dagen derpå.

Ak, hvor forandret! Næste morgen kl. 6, da vi stak hovedet ud ad vinduet, var himmelen overtrukket. Nå, det kunne jo være øjenbedrag, hvorfor slippe håbet så brat, gluggerne var ikke grantsynede så tidligt, så det gik vel nok. Men - nej - det

gik ikke. Få minutter efter faldt de første dråber og inden vi kom i tøjet øste det ned.

Nu måtte altså rejseplanen revideres. I stedet for at køre til Karup og cykle derfra og videre ad Viborg til, blev det nu besluttet at tage med første tog lige til Viborg, og så håbe på godt cyklevejr til hjemturen.

Vi vadede altså til stationen, fik cyklerne omekspereret og rullede gennem regnen til Viborg.

Uha! Sikken et ælte. Det første vi bestilte i Jyllands gamle hovedstad var at forsyne støvlerne med galoscher hos gadenes første skomager, og så trodsede vi både regn og søle - takket være vor forsynlighed fra hjemmet med regnfrakker og paraplyer.

Det lakkede imidlertid ad middag og da vi havde hævet humøret nogle tommer ved en kop formiddagskaffe og noget smørrebrød, gik vi til domkirken - rejsens egentlige mål.

Her måtte vi indrømme, at vore store forventninger ikke blev skuffede - tværtimod! Hvor vi end vender øjet hen møder

det Joachim Schougaards uforlignelige kunst, det ene billede skønnere end det andet; hvilket der er det skønneste kan der jo disputeres om, det afhænger vel af ens smag og behag – vi opholdt os ikke mindst foran »Den Store Nadver«.

Denne førsterangs kunst har givet kirken en varme, som dens hugne granitflader vistnok har trængt til før kunstnerens pensel mødte dem.

Vi så og så igen og så, og vi hørte: Tilfældigvis fik vi tonerne af det store orgel med de 2200 piber at høre, kirken besøgte nemlig samtidig af et selskab levemænd og do. koner, der havde bestilt musik til besøget. Så fik de dog noget ud af dette, billederne så de nemlig ikke meget på. Kirkebetjenten holdt et lille foredrag for dem, mens »Kongernes Konge« brusede fra orgelet, de drejede sig et par omgange på de høje hæle og så var det besøg »overstået«. Nu havde de været i Viborg Domkirke. Bilerne holdt foran døren i række. Klokkens lille viser nærmede sig seks, og til denne tid skulle de være tilbage til hotellet, da blev nemlig middagen serveret, og »man skal helst være præcis, for så smager maden bedst – ha – ha!« gryntede den tykkeste af de tykke. Det kunne heller ikke undgås at en lille ed undslap dem på turen op og ned ad kirkens tæpper, ja, den fare er der altid ved at gøre et helligt sted til en sådan offentlig samlingsplads.

Da vi kom ud af kirken strømmede regnen endnu i stride stråler, men kort efter begyndte det virkelig at klare og solen kom helt frem. Denne overraskelse benyttede vi til at gå til »Borgvold« og få os noget middagsmad på »Salonen« dér – et

henrivende sted ved den lille Viborg sø. I det hele taget har Viborg de dejligste omgivelser til alle sider, som vi rigtig havde håbet på at få at se, nu måtte vi nøjes med lidt hist og lidt her. Og skønt det snart igen gav sig til at regne, fik vi så meget af den gamle by at se, at vi roligt kan anbefale enhver tur hertil, den er både ulejligheden og bekostningen værd.

Hen under aften blev der nu og da et lille ophold mellem bygerne, og endnu en gang gik vi til køjs i håb om at vågne næste morgen i solskin.

Ja, håbet er lysegrønt. Næste morgen var det mørkegrønt. Det regnede som sædvanligt, og vi bestemte os da til at vende det våde Jylland ryggen og se om det ikke var lidt mere tørt længere øst på. Foreløbig ville vi da se hvor høj fugtighedsgraden var i Odense.

Bedre var det, men dog endnu ikke godt nok, og vi tog videre til Nyborg. Her var det bedre. Solen skinnede og galoscherne kunne spares. Her blev vi til næste dag og brugte herfra cyklerne til resten af vejen, og for dog at få pedalerne til at gå nogle omgange, kørte vi over Kværndrup til Svendborg.

Vi fik da lært at:

*En tur over heden i regn og i rusk
det er en kedelig rejse
med hovedet hænger hver bitteste busk
humøret er nær ved at dejse
dog gennem det gråeste grå der når
et lysglimt frem til vort øje:
er ude det trist, går glæden i skår
kan hjemad vi trøstigt os føje
der er himlen altid blå
selv om skyen den er grå.*